

NOUTAȚI MINUNATE

Bijuterii însuflețite și cântătoare (excelente pentru cadouri).—Aceste bijuterii, având forma unor elegante ace de cravată pentru domni, sau de frumoase broșe pentru doamne, prevăzute fie-care cu câte un mecanism surprinzător, au proprietatea d'a face diferite mișcări sau de a cânta, dea lătra, etc.—Au fost mult admirate la expozițiunea din Paris.—Persoanele care poartă aceste ace de cravată sau broșe, pot produce o adevărată senzație în mijlocul cunoscuților și a cercurilor ce frecventează.

Un ac de cravată	cu o pasăre cântătoare . . .	4 lei
"	cu o moară ce se învârteste. . .	4 "
"	cu cocoș cântător.	5 "
"	cu câțel lătrător.	5 "
"	cu cap de mort răsucind rălice . .	5 "
O broșă de damă	cu pasăre cântătoare	6 "
"	cu moară învârtitoare.	6 "
"	cu pasăre cântând tare.	8 "

ARTICOLE SURPRINZĂTOARE

1) Briceag American, coprinzând 7 unelte diferite: 1) un cuțit de oțel, 2) un ferăstrău, 3) o limbă de tăiat, 4) un tir buton, 5) un decimetru cu indicațiuni pe milimetre, 6) o balanță cântărind de la 1 până la 5 kilo, 7) un diamant pentru tăiat sticlă. Prețul: 3 lei.

Cerneală invizibilă, pentru corespondență secretă. Tot ce se scrie cu această cerneală nu se poate citi decât dupe ce se încălzește hârtia. *O sticluză: 80 bani.*

2) Fulgerul. Un nouă aparat științific de precizie. Produce foc imediat și pe or ce timp, fără întrebuințarea nici unui produs chimic. Aparatul e mic și se poate purta în buzunar cu cea mai mare înlesnire. Nu mai e nevoie nici de chibrituri și nici de alt expedient pentru aprinderea focului.

E cel mai trebuincios fumătorilor și persoanelor cari sunt continuu pe drum. *Prețul 4 lei.*

3) Ghicitorul minunat. Un nou joc magic, care ghidește vârsta ori-cărei persoane. *Prețul: 50 bani.*

4) Hârtie magică. Această hârtie e ast-fel preparată că se întrebuințează la o mulțime de combinații curioase. Dacă oferi cui va o țigară făcută cu această hârtie, imediat la apropierea chibritului, hârtia dispăre ca prin minune, lăsând pe fumător cu tutunul pe buze, Păcăleală foarte hazlie. *Prețul unui pachet: 50 bani.*

5) Inel aruncând parfum, 2 lei.

6) Ac de cravată, aruncând parfum, 2 lei.

7) Broș de damă, aruncând parfum, 3 lei.

8) Mașină fotografică de buzunar.—Această mașină este cea mai nouă invenție a anului. Or cine poate fotografia cu densa, în câte-va minute, nu numai persoane, dar și grupuri sau peisaje. O recomandăm cu deosebire. Prețul unei mașini cu accesoriile ei: 7 lei.

9) Maxilare false, de porcelan, foarte fin lucrate; dacă le așezi în gură îți schimbă cu totul figura și capeți un aspect îngrozitor, cu care poți să sperii pe ori-cine și să-l faci să nu te cunoască. *O pereche: 3 lei.*

10) Mama! O cutiuță misterioasă pronunțând foarte distinct cuvântul „mamă!” Acest strigăt de copil eșind din buzunar, pune pe toți în mirare neștiind de unde vine. 1 bucată: 4 lei.

11) Miorlăitorul! Acelaș aparat, imitând perfect miorlăitul pisicii: 1 bucată: 4 lei.

12) Mama Soacra! Un aparat care produce un șgomot foarte supărător, obținut prin frecarea cu unghia pe o sfoară a acestui aparat. 1 bucată; 50 bani.

13) Pastilele Saraiului, care când ard, parfumează și îmbalsămează odaia. 1 cutie: 75 bani.

14) Panglica fantastică. Cu ajutorul acestui mic ruloș poți uimi o adunare întreagă. Pref.-te că suferi de o teribilă durere internă. Apoi, bagă sub limbă acest ruloș și apucând căpătâul trage afară. Vei scote din gură mai mult de 20 de metre de panglică de toate colorile. *Bucata: 1 leu.*

15) Pasta de aur este o compoziție păstrată în cutii pe care dacă o topești și mesteci la foc, cu ajutorul unei pensule poți auri or ce obiecte de lemn, de metal și de ori ce altă natură, precum rame de tablouri și de oglinzi, scaune și mese de fantesie, obiecte de ornamentație, tablouri, vase de marmoră, de piatră, de tera cotă sau de porcelan, în fine or ce obiecte voești să capete o suprafață aurită, nealterabilă, ce au se șterge și ce durează în timp de ani.

Persoanele care lucrează obiecte de artă, le pot auri cu *Pasta de Aur* în mod foarte lesnicios și eficient. Multe persoane își pot face o distracție, lucrând obiecte din lemn ordinar, pe care apoi le pot auri cu această pastă. *Prețul unei cutii: 2 lei.*

16) Privighetore americană. Cu acest mic instrument poți imita foarte bine cântecul tutulor pa serilor. Cutiuța cu 5 privighetori: *1 leu și 25 bani.*

17) Tabacheră secretă. Această tabacheră de nikel este foarte trebuincioasă fumătorilor care sunt asaltați zilnic de prietenii care n'au nici o dată tutun. Incape într'nsa un pachet de țigări, care dispar imediat ce deschizi tabachera, așa încât poți să-o prezinți cui-va goală, dacă nu vrei să-i dai o țigare.

Prețul: 3 lei și 50 bani.

18) Termometrul amoretzilor, sau arta de a cunoaște imediat, printr'o experiență ușoară, gradul calităților sau al capacității amoroase ale persoanelor de ori-ce vârstă și de or ce sex. *Prețul: 50 bani.*

19) Țigaretă Magică. Fumând cu această țigaretă, vezi apărând într'nsa diferite tablouri femești, foarte variate. *Prețul unei țigaretete cu 20 de tablouri: 3 lei și 50 bani.*

20) Baston de buzunar, putând a se strînge până la scurtime de 10 centimetre, într'o cutiuță nichelată. Foarte comod pentru locurile unde trebuie să intri fără baston. Se poate scurta și lungi dupe voe; e destul să-l ții orizontal cu mâna stângă și cu cea dreaptă să-l răsucești, puindu-i apoi mânerul și întorcându-l până ce intră el în-și. *Prețul 5 lei.*

21) Sula magică. Cu această sulă te poți preface că-ți găurești falca, fruntea, nasul, fără să lase înse nici un semn pe unde a trecut. *Prețul: 2 lei și 50 bani.*

Toate aceste obiecte se pot comanda prin Administrația *Revistei Literare*, strada Academiei No. 12 *București*, trimițându-se costul prin mandat postal și arătându-se adresa cât mai clară, la care se vor expedia comanda mai mari de 10 lei în timp de 12 zile de la primirea banilor; iar cele mai mici în tim de 15 zile.

Pentru port și pentru vamă la comandă de la 10 lei în sus, nu se plătește nimic, fiind în sarcina fabricantului, care a prevăzut deja aceste taxe în prețul fie cărui obiect. Pentru fie-care comandă mai mică de 10 lei se va adăoga plata transportului: 1 leu și 35 bani, vama plătinându-se de administrație.

F A R S E

Pentru păcăleli la prânzuri, la supeuri și în ori-ce alte împrejurări

Aceste obiecte sunt așa de perfect imitate că ori-cine ar jura că sunt veritabile.

22). Borcan de muștar	Bucata	2 Lei
23). Brânză Camambert.	"	"
24). Cntie cu sardele.	"	3 "
25). Cireși	6 Bucăți	2 "
26). Fructe, cu surprize în ele.	6 "	4 "
27). Nuci, Migdale, Alune	1/4 Kilo	6 "
28). Oue false.	1 ou	1 "
29). Stridil	Bucata	1 "
30). Fructe de săpun fine, precum: mere, pere, prune, struguri, lămâi, mandarine. Un asortiment de 12. bucăți		8 "

CHROMOLITOGRAFII

— Pentru distracții în familii —

- 31). In. bae. Introducându-se două degete în gâurile practicate în această chromolitografie, se imitează întocmai pulpele unei femei în bae. Bucata : 50 bani.
- 32). Danțul Ombilicului. Acelaș sistem. Bucata : 50 bani.
- 33). Sînul Palpitor. Acelaș sistem. Bucata : 1 leu.
- 34). Greșala soacrei, cu aparat complet. Te face să leșini de rîs. Bucata : 3 lei.
- 35). Nouă luni după cununie. Foarte hazliu. Bucata : 50 bani.
- 36). Jocul Amozului. Se joacă în doi : o domnișară și un cavalier. Bucata : 1 leu.
- 37). Cine e mai neferic din trei? Scenă conjugală, foarte comică. Bucata : 50 bani.

CHESTIUNI

Aceste chestiuni constau în niște obiecte de metal sau de carton, construite într'un mod așa de complicat ca nu le poți deslega fără oare-care pătrundere și dibăcie. — E tot ce poate fi mai distracțios pentru adunările de familie.

38). Chestiunea Turn. Eiffel, cu instrucție	1 Leu
39). Chestiunea delicată, cu explicație	1 "
40). Alianța căsătoriei	1 "
41). Fluturile American	1 "
42). Chestiunea disolvării.50 Bani
43). Deșteaptă copilul care doarme. Copilul deschide ochii dacă îți cartonul într'o poziție anumită.50 "
44). Chestiunea nevetei și a soacrei50 "
45). Chestiunea celor trei găște50 "

INSECTE ȘI ALTE ANIMALE ARTIFICIALE

Perfect imitate. — Admirabile spre a speria sexul curagios.

46). Omidă	Bucata	1.50
47). Viespe	"	1.50
48). Gândac	"	1.—
49). Șoarece	"	1.50
50). Șopârlă.	"	1.50
51). Lăcustă.	"	1.50
52). Broască, cu agățătoare	"	1.75
53). Șopârlă	"	2.50
54). Broască festoasă, care se mișcă	"	—50

DIFERITE

55). Revolver vaporisator, nichelat. Acest revolver, prea frumos, în loc de g'ont, aruncă parfum. Poți speria pe cine-va cu deșul, prefăcându-te că l'împușci, și când colo, să l'parfumezi.

Un revolver : 6 lei.

56). Microscopul măbind obiectele de 800 de ori. Foarte folositor pentru a observa alimentele, liquidele și ori-ce substanțe și obiecte. E cel mai bun, mai nou și mai estin din câte s'au inventat până acum.

Bucata, numai 3 lei.

57). Toc de metal nichelat, cu condee de sticlă. Cea mai nouă invenție. Nu se strică nici o dată și nu pătează cu cerneală.

Cutia cu 6 condee : 2 lei și 50 bani.

58). Portmoneul cu secret. Acest portmoneu nu se poate deschide de cât de stăpânul său, care-l cunoaște secretul. E foarte sigur pentru persoanele care au servitori obicinuiți să fure în fie-care zi câte câți-va lei de la stăpânii lor. Tot o dată poate servi ca un obiect de curiozitate în societate.

Prețul : 3 lei și 50 bani.

59). Condeul inepuisabil. Acest toc cu penița lui, conține în interior un rezervoriu cu cerneală pentru 6 luni, cu toate că tocul nu este mai mare ca cele obicinuite. Dupe șase luni se poate umple la loc cu cerneală. Il recomandăm cu deosebire călătorilor, doctorilor, advocaților, elevilor care copiază cursurile profesorilor și în genere tutulor persoanelor care scriu mult și vor să scape de dificultatea de a tet mnia condeul în cerneală.

Prețul : 3 lei și 50 bani.

Toate aceste se pot comanda prin administrația „Revistei Literare“, în aceleași condițiuni ca obiectele anunțate pe contra pagina acesteia.

Pentru Pitești și jud. Argeș, comanda se poate face prin D-nii M. Gheorghiu & Apostol Ioan, comercianți, Pitești.

HOGG, Farmacian, strada, Castiglione, 2, la Paris,
singur Proprietar.

HUILE HOGG

OLIU DE FICAT DE MORUN NATURAL

De uă eficacitate sigură, constatată printr'ua experiența de mai bine de 25 anii, contra: *Maladiilor de pept Phthisia, Bronchite, Guturale, Tuse senace, Afectiuni Serofuloase, Tumori glandulare, Maladii de pele, Dartre, Pele albe, Siabieiuca generală, etc.*, și pentru a întări copii slabi și delicați; este dulce și lesne de luat.

A se feri de Oleiurile comune și mai ales de acelea a carora compozițiuni, *imaginate de speculatiune* pentru a înlocui oliul natural sub preț de ai da uă eficacitate mai mare și un gust mai plăcut; ele nu fac de cât a irita și a obosi în zadar stomachul ba chiar pot fi și periculoase câte uă dată.

Pentru a fi sigur de a avea *adeveratul oliu de ficat de morun natural și pur*, a' și procura **OLIUL LUI HOGG** care nu se vinde decât în *fiacune triangular* (model depus).

A exige numele lui Hogg precum și *atestatiunea D-lui LESOUR, șef al lucrărilor chimice al Facultății de medicină din Paris, care se găsește pe etichetta fie-cărui fiacem triangular*.

Deposite în principalele *Droguerii și Farmacii*.

AUGUSTE CLOUDARD, Horticultor

Antreprenor de parcuri și grădini, fost grădinar-șef al orașului București.

București, — Strada Carol, No. 38 — București

→ Mare colecțiune de semințe de Flori ←
graminee, legume, furage, etc., et. — Viță americană, semănată de un an.
O sută specii flori cultivate în ghiveci pentru garnisi grădina. — Unele pentru grădinari și amatori. — Capsule cu sulfat de carbon pentru stărpirea insectelor. — Catalogul se trimite gratis și franco.

Bazarul „Regal”

Casă de încredere

No. 28, — CALEA VICTORIEI — No. 28

În fața poliției capitalei.

Recomandă bogatul său asortiment de de haine bărbătești.

Un mare transport pentru iarnă: Sacouri, redingote, fracuri și costume complete de toate calitățile, cele mai fine.

Pantaloni, desenurile cele mai moderne.

Pardesiuri și baltoane după ultima modă.

Posedă un mare deposit de stofe, efectuând ori-ce fel de haine după comandă.

→ Prețuri moderate ←

Se garantează serviciul cel mai prompt și acurateța cea mai escesivă.

POMI RODITORI ALTOIȚI

— DE DIFERITE SPECII —

Din cele mai renumite calități și de diferite etăți

—Grădina—
numită Brăselea

se află de vânzare la
GEORGE IOANID

Sub. Icoana
Str. Polonă, 126

Pentru mai multe calități de diferite fructe, între cari și noile varietăți de pere numite: *Regele României, Regina României, Mihai-Bravul, Ștefan cel mare, etc.*, am premiate cu următoarele recompense de I-a clasă:

- 2 Medalii de aur la *Expoziția de horticultură din anul 1868.*
- 2 Medalii de la *comișul agricol de Ilfov din anul 1881 și 1882.*
- 1 *Ordinul Coroanei României pentru horticultură și promolog. 1883.*
- 1 *Diplomă de onoare cl. I-a de la Expoziția Cooperatorilor Români din 1883.*
- 1 *Brevet de furnisor al curței regale din anul 1885.*

Sunt 28 de ani de când mă ocup cu pomologia, dezvoltând această artă, am avut și am dorința statornică, d'a vedea întreaga Românie înzestrată cu cele mai bune fructe, pentru ca Ea să ajungă a se mândri vis-a-vis de cele-l-alte State în privința calității fructelor.

Pentru realizarea acestui scop, pe lângă ostenețele și sacrificiile bănești ce am făcut, am hotărât a reduce și prețurile pomilor la jumătate din cele prevăzute în catalog, ca prin această efinătate să și poată procura ori-cine din toate speciile ce ar avea dorință.

Asemenea am făcut o însemnată reducere de preț și pentru alte 15 specii de pere, producțiuni noi, ce nu se văd în catalog, adică, *Regele României, Regina României, Mihai-Bravul, Ștefan cel Mare, etc.*—Acestea le vindeam mai înainte cu preț de 10 Lei bucata și acum vor fi numai cu 3 Lei.

D-nii amatori din capitală și din districte, care vor dori a avea catalogul, sunt rugați a se adresa prin epistole la zisa grădină și iadată li se vor trimite.

Iscăliturile rugăm a fi cât se poate de descifrabile.

Timpul plantatului pomilor pentru primăvară fiind sosit, D-nii amatori sunt rugați a grăbi trimiterea comandelor D-lor, de oare-ce, cu cât pomii se vor planta mai de timpuriu cu atât este mai bine,

B. WENIGER

— CROITOR —

Bulevardul Elisabeta No. 8. — București

Primește comande pentru tot felul de haine bărbătești, executate după ultima modă, cu stofele cele mai fine și cu prețuri excepțional de moderate.
Posedă un mare asortiment de stofe pentru toate sezoanele.

SERVICIU PROMPT ȘI CONȘTIINCIOS

„LUPTA PENTRU LUMINĂ“

„LUMINA PRIN LUPTĂ“

REVISTA LITERARĂ

APARE ODATA PE SĂPTĂMANA

DIRECTOR T. H. M. STOENESCU

CESTIONARUL REVISTEI LITERARE

NUMAI PENTRU DOAMNE ȘI DOMNIȘOARE

Societatea Presei, cu ocaziunea sărbătorilor ce a dat în grădina Cișmegiū, în zilele de 14—17 Maiū trecut, a tipărit un ziar-a'bum, având ca coținut răspunsurile ce diferiți publiciști și bărbați însemnați au trimis la un cestionar pus de către comisiunea redactoare a ziarului.

S'a observat însă că comitetul societății nu s'a adresat de cât bărbaților pentru a cere răspunsuri, fără a și aminti că multe din femeile române ar fi fost gata să răspundă cu aceeași grabă la apelul făcut. Suntem siguri însă că aceasta nu a provenit din lipsă de condescendență către sexul slab dar în mare parte inteligent, ci că nu a fost decât o scăpare de vedere, din cauza scurtului timp ce rămânea înaintea serbărilor și a aglomerației de lucrări ce avea organizatorii.

În tot cazul, redacțiunea Revistei Literare dorind, din propria ei inițiativă, a da o justă satisfacțiune sexului nedreptățit, propune astăzi un **Cestionar** numai pentru doamne și domnișoare și roagă în genere pe toate femeile române să trimită răspunsurile d-lor la cele 24 întrebări de la cestionarul de mai jos, observând ca răspunsurile să fie cât mai scurte, pentru ca întrebările urmate de răspunsurile fie căreia să încapă în formatul unei pagini sau două din revistă. Fie-care pagină va fi iscălită jos cu numele adevărat al doamnei sau domnișoarei care răspunde, sau, cel puțin, acelea care vor întrebuița

«pseudonimul», va trebui ca numele să și-l facă cunoscut redacțiunei, spre a nu surveni oare care inconveniente.

Redacțiunea va tipări ast fel un număr extraordinar, format album, conținând paginile de care va fi trebuință.

Iată acum și «Cestionarul» :

- 1.—Ce este femeia ?
- 2.—La ce vârstă femeia poate fi mai fericită?...
- 3.—Care este, după d-v. idealul unei femei?...
- 4.—Care este principala datorie a unei domnișoare?..
- 5.— " " " a unei soții?...
- 6.— " " " a unei mame?...
- 7.—Pentru ce se atribuie femeii atâta necredință?..
- 8.—De ce unele femei sunt virtuose?..
- 9.—Care bărbat v'ar face mai fericită?...
- 10.—Ce idee aveți despre bărbații-vinători de zestre?..
- 11.—Ce impresie vă face un bărbat timid?..
- 12.—Ce profesie v'ar plăcea să aibă soțul Dv?..
- 13.—Prin ce mijloace căsătoria ar deveni mai durabilă?..
- 14.—Cum s'ar putea evita divorțul?..
- 15.—De ce vă place să torturați pe cei care vă iubesc?..
- 16.—Ce preferați: muzica, danțul sau poezia?..
- 17.—Care vă este muzicantul, dânuitorul sau poetul favorit?..
- 18.—Ce cugetați despre doctori, ca oameni și ca soți?...
- 19.—Ce deosebire găsiți între un avocat și un popă?..
- 20.—Care e cauza unor adversități între civili și militari?..
- 21.—Unde vă gândeați când ați început citirea acestui cestionar?..
- 22.—Vă place luxul? Da?... Nu?... Pentru ce?..
- 23.—Când credeți că moda va ajunge la perfecțiunea ei?..
- 24.—De-o cam dată, votați pentru desființarea trenurilor de la rochi?

SERBĂRILE PRESEI

Toți câți au vizitat grădina Cișmegiului în zilele de 14, 15, 16 și 17 Mai, cât au durat serbările populare organizate de Societatea Presei, s'au putut convinge că prezicerile noastre din penultimul număr al revistei au fost pe deplin realizate.

Și, în adevăr, nici odată vasta grădină a Cișmegiului n'a fost decorată mai splendid, iluminată mai feeric și împodobită cu pavilioane mai luxoase ca la aceste serbări. S'au făcut, ce e drept, cheltueli însemnate; aceasta însă în prevederea că publicul capitalei se va grăbi să 'și dea obolul în număr cât mai mare și în dorința ce a avut totd'auna comitetul Presei de a procura o deplină mulțumire celor care vin la serbările ce organizează. Anul acesta însă fie că s'a făcut prin ziare mai puțină reclamă de cât trebuia, fie pentru că societatea nu s'a bucurat de *sprîjinul celor puternici*, serbările au avut un succes mai mult moral de cât material, căci beneficiul net a fost mult mai mic în proporțiune cu așteptările comitetului, care, precum am zis, nu a cruțat nici un sacrificiu pentru ca Bucureștenii să se convingă că numai balurile și serbările Presei merită a fi vizitate și admirate. Fie ca această corectitudine a organizatorilor să serve cel puțin ca o reclamă și ca o garanție de conștiințiozitate pentru anii următori.

De alt-fel, cheltuelile atât de mari s'ar fi evitat, de nu se făcea atâta lux!

Închipuți-vă, o alee lungă de peste 400 metre,—lăsând la o parte restul grădinei presărat cu mii de lampioane și păhăruțe multicolore,—o alee pe tot coprintul căreia, de la un capăt la altul, ți-ar răpi vâzul mai multe mii de steaguri și stegulețe, lampioane de toate formele și culorile, arcuri de gaz și globuri cu lumină electrică, având toate pe stâlpi ecuisoanele Societății, ghirlande de verdeață și zigzaguri de satin; închipuți-vă din distanță în distanță numeroase pavilioane, construite sub dirigerea

d-lui architect St. Ciocârlan, după modele reprezentând diferite stiluri de arhitectură, îmbrăcate în satinuri și elegant capitonate pe din năuntru de tapițerul cel mai abil în această ramură din capitală; mai închipuți-vă aceste frumoase chioșcuri populate de tinerele doamne și domnișoare care au conlucrat la reușita serbărilor, vânzând flori, parfumuri, ziarul «Plebiscitul Presei» sau patronând bufetul, tombola și diferite alte jocuri și distracțiuni, mai adăogați două muzici militare, două tacâmuri de lăutari, unii îmbrăcați în costum național și alții în antereul tradițional al lui Barbu Lăutarul, apoi artiștiți, fântâni luminoase, diferite jocuri și alergări pe uscat și pe lac, și nu e nevoie a mai descrie restul petrecerilor pentru a vă convinge că adevărații păgubași sunt cei care n'au putut s'au ezitat de a veni la aceste serbări, cele mai faimoase din câte ne amintim în anii din urmă.

Dacă însă, precum am mai zis'o, succesul material n'a fost cel așteptat, din cauze ce unei reviste care nu face politică nici antinasticism, nu este dat să le discute,—totuși succesul moral a fost mai mult de cât satisfăcător, căci relativ, puținul public a fost încântat, mulțumită asiduității și bunului gust al membrilor organizatori, cât și grațiozității doamnelor și diferitelor persoane care s'au grăbit să 'și dea concursul la această frumoasă și filantropică întreprindere.

Maî întâi nu putem trece mai departe, fără a da aci numele doamnelor și domnișoarelor care au ocupat chioșcurile și căror comitetul Societății Presei le datorește cea mai vie recunoștință.

Chioșcul buvetei a fost ocupat de d-nele Elena Colonel Rasty, Șerbănescu, Laurian, Măcescu și Mihailescu, și de d-rele Laurian, Maria Holban și Lucia Măcescu. La acest pavilion a luat parte și d. Colonel Rasty, prefectul poliției Capitalei.

Chioșcul tombolei: de d-nele Jenny Th. Stoenescu, Marie Ghițescu, Elena Furnică, Aurelia St. Ciocârlan, Constanța Dr. Ol-

chowski și de d-rele Ecaterina Minovică, Smandra Stoenescu și Titi-Mimi Elefterescu.

Chioșcul ziarului de d-nele Zoe Ștefănescu-Cleopatra Colonel G. Boteanu, și de d-rele Ungurelu, Popovică și Guerini.

Chioșcul Florilor: de d-nele Dr. Nichita Andrițeanu, dr. Haralambie și d-șoarele Victoria și Alina dr. Z. Petrescu, Maria Nichita Andrițeanu, Miți Athanasiu și Ghirgiu.

Chioșcul cășorilor de d-nele Constanța Iliescu, Orăscu, și d-rele Elisa Cernat, Cruțescu și Gorjan.

Chioșcul drumului de fer: de d-nele Maria Dr. Chabudeanu și Frunzescu și de d-rele Edmea și Paulina Chabudianu și Lavinia Berlescu-Leca.

Chioșcul parfumeriei de d-na Maria Negrea și d-ra Cociu.

Jocurile de gimnastică și alergările au fost conduse de d-ul profesor N. Velescu.

Dintre toate, cel mai reușit a fost alergarea cu velocipedul: s'au făcut două curse, una de iuțea și alta de încetinea; această din urmă fiind mai grea. Au luat parte la amândouă: D-nii D. Demetrescu, St. Schillo, G. Monteoru, A. Pucher, C. Zissu, Emil Gayk, I. Enescu, și I. Antonescu.

La cursa de iuțea au alergat în două rânduri câte patru. În rândul întâiu a eșit d-nul D. Demetrescu; în al doilea d-nul C. Zissu. S'a procedat la o nouă alergare între amândoi și a eșit învingător d-nul C. Zissu.

La cursa de încetinea, iarăși în două rânduri, au eșit d-nii Emil Gayk și A. Pucher, la concursul numai dintre amândoi a învins d-nul A. Pucher.

Învingătorilor li s'a oferit câte un frumos premiu din partea societății.

E de observat că velocipedele, alese din cele mai bune au fost procurate de la atelierul d-lui Emil Gayk, din str. Câmpineanu No. 8, cel mai cunoscut din depozitele de velocipede ce avem în capitală.

Ceia ce a produs un venit mai mare societății, în afară de intrări, a fost jocul tombolei,—și aceasta pentru că aproape jumătate din obiectele expuse au fost date gra-

tuit de către comercianții mai însemnați cât și de alte persoane din capitală.

Credem că comitetul nu va întârzia a le aduce cuvenitele mulțumiri. Întru cât ne privește, ne-am procurat o parte din lista cu numele d-lor, și pe care o publicăm mai la vale, spre a i da de exemplu multor alți domni comercianți, care au ezitat a răspunde la apelul societății.

Iată numele acelor generoși donatori:

D-nii N. P. Balaban, Frații Vasilescu, Frateli Ioseph, Th. Ioanițiu, I. Anastasiu, Ilie Zamfirescu, V. Krauss, R. Algasi, Ig. Prager, Frații Albahary, M. Stoenescu, I. N. Atanasiu, d-na Ana Dr. S. Ștefănescu, d-rele Mimi și Titi Elefterescu, d-nii G. C. Peteu, Otto Blaschek, G. D. Moceanu, B. Claesi, I. Gersovică, C. Cernat, N. Fundescu, I. R. Boroișiu, G. I. Borănescu, Iacob Cohen, C. Ioanițiu, Ed. I. Rissdörfer, N. N. Marcea, Ch. Lazarovică, D. Marinescu Bragadiru, Solomon Ioseph, S. Goldbraum, Em. Bercovică, L. Kepich, Frații Kepich, T. D. Kretzulescu, Păun Popescu, Isidor Fuhn, Nacu Mincovică, Frații Păvănescu, Bronislav Welles, B. Djaburov, C. L. Claesi, Schwartz et Mendelsohn, A. L. Patin, C. Danielescu, V. S. Tudoran, Resch et fiu, Ernest Roemer, «Stela», S. Farchy, Gh. Tănăsescu, Bruss, G. Apostoleanu, A. Menu, M. Moiescu, I. Colțescu, S. Fain, V. Corestrache, Em. Calavrezo, Sava Pavel, Josef Kreid, Joan Ciocanile, Leopold Stern, C. Sfetea, Ig. Haiman, Michonzincki, Leon M. Einhorn, Petre Stoenescu, Berger et Reinhorn, F. Martin, Bruni (Magasinul Universal), Graeve et C-ie, D. N. Coconescu, Leon Alcalay, C. H. Müller, Frascati (Gillet), dr. L. Steiner, Marcarian, Gr. Capșa, H. Steinberg, M. Cromberg, S. Henția, N. Lupan, Emil Frederic, F. Novak, Masimovică et Ștefănescu, Soccec et C-ie, A. Fialcovski, Ioan Tzetzcu, Robert Prozak, E. Basiliu, Fr. Broehm, Th. Radivon, I. Colțescu, M-me Paul, și alți donatori al căror nume nu mi le-am putut încă procura.

Spre a termina, felicităm Comitetul Societății Presei pentru activitatea ce desfășură

și îi dorim aceiași asiduitate în viitor, fiind siguri că numai ast-fel unica asociațiune a ziariștilor din țara noastră va merge din ce în ce spre mai mare progres.

Zetta.

DRAMA SPĂLĂTORESEI

de

PIERRE VERON

Drama s'a întâmplat la băi, la zece ore seara.

Chelnerii otelului dormitaă. Pasageri nu mai erau aproape de loc.

De o dată, se aude o detunătură. Toți tresar. Ce se întâmplase?

Trebue să fie la No. 3. Ese fum pe sub ușe.

Se deschide la No. 3. Da, acolo era.

Un străin zăcea jos.

În mâna dreaptă ținea un revolver, cu care se slujise ca să treacă într'o lume mai bună.

Totul era sfârșit. Nimic alt-ceva.

Dar, lângă cadavru, de-asupra hainelor strînse cu îngrijire, se găsi o scrisoare, pe al cărei plic era următoarea adresă :

«*D-lui Comisar de Poliție*»

Fără îndoială, comisarul fu chemat îndată.

Deschise plicul.

Înăuntru, o scrisoare și un manuscris. În scrisoare zicea :

«M'am omorât dn bună voie. Mi s'a urît cu viața. Voesc însă ca exemplul nenorocirilor mele să nu se piardă.

«Prin urmare, înainte de a 'mă ridica zilele, am redactat un scurt memoriu, în care explic motivele care m'au îndemnat să măucid.

«Doresc ca, în binele și în interesul public, pentru învățământul tinerimei, acest memoriu să fie publicat prin ziare».

Urmează semnătura defunctului.

Iată și manuscrisul :

Istoria vieții mele

Scriu aceasta sănătos la corp și minte și tot odată pe deplin hotărît să sfârșesc c'o viață nesuferită.

În acelaș timp, cu riscul de a se crede că încep cu sfârșitul, las aceste rînduri pe care cititorul le va considera, cred, ca sincera mea spovedanie, trăgînd dintr'însele morală ce conțin.

Această mărălă, pe care v'o dedic vouă tuturor, oamenilor, semenii mei, este :

«Feriți v'e de spălătoresele care v'e rup nasturii»

O repet,—căci ciudățenia acestui preambul v'ar putea face să bănuii soliditatea stăreii mele mintale,—o repet : Sunt sănătos la corp și minte. Și'apoi, orî-cine se poate convinge de aceasta, cetind urmarea istoriei mele.

* * *

Eram de două-zeci și șeșze de ani, eram vesel, fără nici o grije. Totul mi se părea creat pentru fericire.

Aveam bogăție îndestulătoare pentru ca să trăesc independent ; eram mintos în dejuns ca să 'mî întrebunțez bine timpul și banii.

Ce puteam să doresc mai mult ?

Era prin luna lui Iunie.

Plecasem în Elveția. Am zis că eram mintos : voi dovedi-o.

Pe drum simțeam o fericire de nedescris. Sosesc la Interlaken.

Oh ! Blestemată fie această amintire ! Blestemat fie acest oraș cu două lacuri. Acolo a trebuit să dau peste întâmplarea care m'a nenorocit și care, în fine, astăzi, îmi puse arma în mână.

Da, Scribe a avut dreptate când a zis : «Cauzele mici sunt acelea care dau naștere la efecte mari».

Veți vedea.

* * *

Într'o dimineață m'am sculat surîzător, ca de obicei. Ba chiar, deschizându-mî fereastra, am fredonat un cântec tyrolez în onoarea

muntelui Jungfraü, ce se zărea acoperit de zăpadă pe muchea urechei sale.

Începui să mă îmbrac. Mi-am deschis giama-taoul, să 'mă scot o cămașe.

Dracu să ia ! Cea dintâi pe care pusei mâna nu avea nici un nasture. Iaă pe a doua.... Același lucru. A treia...

Toate erau la fel.

Ce să fac ?

Sun. Chelnerul vine.

— Aveți pe aci o femeie, să'mi coasă un nasture ?

— Da, domnule.

Și, surizând cu oare-care reutate, adăogă :

— Mi-se pare că e chiar o compatriotă a D-voastră.

— Trimite-mi-o.

— Peste două minute ea sosi.

— Ea ! ...

O ! Am început să presimt atunci ceea ce 'mă pregătea soarta și rolul ce acea fată avea să joace în destinata mea.

Era foarte frumoasă ; mai mult de cât atât, era foarte gingașă. Am esaminat-o de cum a intrat pe ușe. Când s'a apropiat însă de mine, m'am convins.

Firește că a trebuit să se apropie de mine ca să'mi coasă acel blestemat de nasture care ..

Ea însă nu se turbura de loc ; eă eram mai încurcat ca dânsa.

Ca să nu mă înțepe... a trebuit să'și bage mâna între cămașe și flanelă.

(Nu ascund nici una din impresiunile mele. În momentul solemn în care am ajuns, pot să spun adevărul și numai adevărul.)

M'apucă un tremuriciu, ce creștea, creștea mereu.

Era drăguță, hoșoica !... Un păr... niște ochi... ochii mai cu seamă se ridicau din când în când spre mine, pe când cu o voce dulce, dulceagă, îmi zicea :

— N'ai teamă, domnule, umblu oinișor.

Să n'am teamă ! Derizie amară ! Să n'am teamă ! Și cu toate astea mai târziu trebuia să mor.

* * *

A doua zi,—căci v'am spus că nici celelalte cămași n'aveau nasturi,—a doua zi, Lucia veni iar, să'mi facă aceeași slujbă. Înebuneam.

Dar, în sfârșit, mă înamoraî de Lucia și ca deveni amanta mea. Când plecai din Inter-laken, o luai cu mine.

Nenorocirea a voit ca fata asta să fie în adevăr mai presus de starea ei. Ș'apoi multă zic tot ast-fel, când e vorba să scuze o căsătorie nepotrivită.

Era însă adevărat că nimeni n'ar fi luat-o drept o chelnerită... Se îmbrăca perfect... Avea o manieră... și o fragezime,.. lucru mare !

Așa cugetam, până în ziua când mă cununai, căci m'am cununat cu ea.

* * *

De-odată însă se schimbă. Ângerul își aruncă aripile la dracu.

Rea, gâlcevitoare, cicălitoare, îmi schimbă viața într'un adevărat infern.

Nu puteam măcar să mă plâng. Toți ar fi rîs de mine. Când cine-va contractează o asemenea căsătorie, trebuie s'o înghiță până la drojdi.

Și ajunsesem la drojdi.

Aveam o moșie. Mi se urîse numai cu Lucia. Am poftit într'o zi pe cel mai bun din prietenii mei, pe Dubonin, ca să petrecem acolo împreună.

Șezuse la noi d'abia patru-zeci și opt de ore, când într'o dimineață, trecând pe dinaintea odăei ce-î destinaseram...

Trebuie să vă spun că plecasem la oraș și că mă întorsesem cu două ceasuri mai de vreme decât eram așteptat.

Trecând pe dinaintea odăei, m'am uitat pe gaura cheii, ca să ved dacă prietenul meu era acolo.

În adevăr, era acolo, dar nu singur. Lucia îi ținea tovărășie.

Și, afurisită coincidență, pe când el o ținea în brațe, ea să pregătea să-î coasă un

nasture la cămașă, ce-î sărise... nici nu voi
să știu cum.

: ,

* * *

De multe ori pietricica mică restoarnă ca-
rul mare. Să provoc în duel pe Dubonnin!
ar fi fost să'mi măresc nenorocirea, căci
toată lumea m'ar fi luat în rîs. Suferisem
destul.

Am plecat cu trenul. Am intrat într'o
cafenea și am scris ceia ce aș cetit. Nu'mi
mai rămâne de cât să cumpăr un revolver,
și peste puțin, noapte bună!

Dar nu uitați morala, oamenilor, seme-
niî mei:

«Feriți-vă de spălătoresele care vă rup
nasturi!»...

* * *

Manuscrisul nefericitului se oprește aci.
Nu'mi rămâne de cât să'l autentific.

Trad. de Nocturna.

UITARE

Salcâmiî înflorîă iară
Și floarea pe cărări 'și-o plouă
Imprăștiind pe drum de seară
Parfum topit în vînt și 'n rouă...

Dar pentru noi pe veci d'acuma
N'or mai reînflori acele
Plăceri și visuri d'altă dată
Ce înnălțau parfum la stele.

N'oiu m'ai simți nici eu, știu bine,
Nici tu, acea adîncă pace
A primei dragoste senine
Ce nu știa d'a se pface.

Voiu mai zîmbi, și tu d'asemeni;
Vom plînge-adesă ori, în parte;
Dar nu 's zîmbiri să le asemeni,—
Iar lacrimile-or fi deșarte...

Nici eu, nici tu n'om ști anume
De ce vom plînge, în minute
De alte fericiri, și poate
La fel acelora trecute?

N'om ști că făr' de voia noastră
Iși ia atunci însuflețire
Reamintirea amorțită
A vremei scumpe de iubire;

Că sunt regretele ascunse
Ce ne sfim să ni le spunem .
O nostalgie mai aprinsă,
Cu cât vedem că stăm s'apunem.

Pe calea noastră despărțită
L'a deziluziei răscruce,—
Oii cărei amintiri, *Uitarea*,
Ce bine ar fi să puie cruce!

Salcâmiî înflorîă iară
Și floarea scuture'și pe drumuri,
Dar nouă nu ne mai aducă
A traiului d'atunci parfumuri!

Rădulescu Niger.

STROIE CORBEANUL

DE

ALEXANDRU LAZARESCUL

(LAERTIU)

(Urmare)

II.

Dintre toți căpitaniî, cel mai tare, mai cer-
bice și cel mai neîblînzit era Mateiu Be-
chianul, Incongiurat, fără speranță de eșire,
s'ar fi lăsat mai bine să fie tăiat în bucăți
cu toți oamenii săi de cât să se dea prins.
Dar o dată învingător, inamicul nu mai a-
vea să 'i ceară iertare.

Era dotat d'o mare forță corporală și de-
un curagiū adevărat sêlbatic. Nesciind ce e
frica, precum nu scia ce esse pietatea, se a-
lăturase de Stroie mai întîiū prin acea îm-
boldire ce mișca spre acțiune sufletele în-
treprinzătoare, apoi cu timpul devenise, ca
și Gruia (demnul sêu emul), căinele lui fi-

del, grație ascendentului Stroie moral ce exercita asupra'i.

De și încă june, Bechianul, ca căpitan de poteră, se semnalase de mai multe ori în lupte pept la pept cu tîlharii de drumuri și cu pirații turci de pe Dunăre. O tristă dispută ce avusese cu tatăl său vitreg, pentru că se purta rău cu mama sa, și în care acesta primise în cap o coadă de lance, făcuse să 'și peardă căpitania și să trăiască rătăcind pe la rudenii. În această stare îl găsisse Stroie după întoarcerea sa din Italia. Din două cuvinte se înțeleseseră și de atunci erau nedespărțiți.

— Căpitan! le zise Stroie, după ce planul fuse aprobat, bătaia ce vom da are să hotărască drumul luptei ce întreprindem și isbânda noastră. Cată ca fie-care să ne întrem și să ne batem românește. Vă rog să mergeți să vedeți armele. Plecăm mâine în zori. Peste un ceas vă aștept la cină. Vom închina pentru stingerea Nemților.

— Urraa !! strigară căpitanii eșind să inspekte fie-care ceata sa.

— Gruio, urmă Stroie când cei'alți fură plecați, zi să se dea îndoit tain de vin și cincizeci de berbeci să se taie mai mult.

— Dar, căpitane, objectă Gruia, aceasta îi va face să nu doarmă toată noaptea.

— Vor dormi mai bine după biruință.

După aceasta Stroie trecu în camera unchiului său, care se stabilise la Drăgoesci, spre a 'i spune cele puse la cale pentru a doa zi.

Acest unchiu întineria acum din ce în ce cu cât vedea concepțiunile sale pe cale a se realiza. Stroie avea o armată, Stroie putea să urce treptele tronului saă să moară demn de un Corbeanu.

V

Era o noapte de vară. Cerul senin și de o străvedere nepătrunsă lăsa să plutească în spațiu, fie-care în voia lor, un furnicar de stele, dintre care din când în când cădea câte una, ca o lungă săgeata de foc, în undele de cristal ale Gilortului.

Șesul din fața Drăgoescilor arunca spre bolta tăcută a cerului o lumină roșiatică presărată de mici scânteii ardate în sus pe un vârtej de fum, răspândind în depărtare mirosul berbecului fript.

Dealurile vecine, imitând activitatea centrului, lăsa să se vadă, la lumina unor focuri gigantice, fantasticele mișcări ale oștenilor, pregătindu-și cina.

O murmură prelungită, turbure, neînțeleasă isbi auzul în toate părțile.

Ferestrele caselor lui Stroie nu aruncau de cât câte-va lumini rare; spre compensare însă, grădina spațioasă din dosul castelului era într'un adevărat pîrjol: fie-care tulpină purta o torță de cetină aprinsă.

Masa era întinsă sub o boltă mare de viță. La amândouă capetele ei închina egumenul Gabriel și protopopul Magherul, iar în mijloc Stroie, cu fruntea radioasă și cu privirea schinteind de voie bună, îndemna pe cei întârziatori să 'și deșerte cupele.

Abia luase de la buze cea din urmă cupă a sa, însoțită de o salvă de întreite vivaturii ale căpitanilor, când un necunoscut ce ajunsese până lângă Stroie, zise cu un ton curat și deschis:

— Sănătate și voe bună, căpitan!

— Privirile se așintiră d'o dată asupra omului ce venea atât de pe neașteptate să le îndrepteze acea urare. Era un bărbat de o statură mijlocie, de o structură virtoasă, de o fisonomie distinsă ce arăta d'o potrivă curagiul și inteligența. Vestmintele sale erau de cașemir negru ca brandeburgurii de fir galben, iar pantalonul, de cașemir alb cu un galon de aur lat. Purta cisme strimte cu o ghindă poleită și pinteni de argint. La coapsă îi atârna o spadă lucrată în argint și suflată cu aur. Patru dorobanți d'ai spărtăriei însoțiau pe acest căpitan, adus aci de o escortă de zece panduri din oastea lui Stroie.

Acest oaspete, care părea a fi un oștean brav sub pulberea ce'i acoperia fața, era Dimitrie Polidama Turnavitul, capul custo-

diei palatului domnesc și ajutorant al lui Mavrogheni.

— Căpitane Stroie, zise el când fuse în fața acestuia, îți poftesc sănătate!—Mă chiamă Dimitrie Turnavitul, și viiu din partea Măriei sale lui Vodă să te heretisescu.

Stroie, se sculă și îi întinse mâna.

— Dă-mi mâna domniei tale, căpitane, îi zise el. Imi pare bine să pot ospăta măcar o seară un oștean viteaz de care toți vorbesc cu mari laude.

— Dacă ești adevărat oștean al țerei și măi cu seamă dacă ești român precum vorbești românește, zise Mateiu Bechianul ținând în viguroasa lui mână o mare cupă cu vin de Orevița, cu ajutorul căruia trăsese un paravan de aburi între trecut și viitor, apoi căpitane, or-cine vei fi, nu poți să sosești între noi fără să închini o înghițitură pentru biruința Românilor asupra Nemților.—Ce spurcăciuni de lifte! adăogi el în parantes ca conclusiune. Am să îi spintec!

Turnavitul luă cu toată inima cupa ce îi întindea pandurul, și închină pentru triumful armelor române și pentru peirea tuturilor Nemților.

Acest din urmă cuvânt îmbună pentru dânsul toate inimele.

— Bravo! căpitane, strigă Bechianul cam șovăind de entusiasm și recunoștință. Te cunoști că ești un viteaz de Român. Și întinzându-i încă o cupă plină:

— Ține asta, adăogi el, să bem amândoi pentru sănătatea mea și a domniei tale.— Ai zis că nu iubești pe Nemți?... Vino mâne să îți mânănc o sută de Nemți vii...

Mesagerul se scuză cu oboseala drumului și voi a se retrage.

Ospățul fiind terminat, Stroie se ardică și cu dânsul totii cei-alții.

— Putem vorbi îndată, căpitane, zise el Turnavitului; și luându-l de mână, se îndreptară amândoi către casă, urmați de toți oaspeții.

— Aș voi să îți vorbesc în parte, zise el lui Stroie când ajunseră pe terața catului de jos al caselor.

— Dacă ceea ce ai a-mi spune, replică acesta cu tonul ordinar, mă privește pe mine anume, sunt la voia domniei tale. Însă dacă, precum cred, lucrul se atinge de mica mea oaste, nu poți fi măi bine ascultat decât în mijlocul acestor căpitani, stăpâni fie-care pe ceata ce și-a adunat. Sunt capul oștenilor ce ai văzut, dar îi cârmuesc prin învoirea tuturilor. Să intrăm însă căpitane.

Toți intrară după Turnavitul și se așezară pe jețuri într'o sală spațioasă din catul de jos.

Dacă Stroie își prescria această linie de conduită, considerându-și oamenii veniți sub drapelul său ca un mic popul de guvernat, avea cuvânt; însă, dacă își propunea să uzeze de dânsii ca de niște oșteni, comitea cea măi mare eroare militară: regimul constituțional este antitesa or-cărui comandament militar. Una este un consiliu de resbel și alta o adunare deliberantă. Este un mare rău absorbțiunea tuturilor facultăților într'o singură voință; însă ast-fel este mizeria naturii noatre umane, că cea măi glorioasă din republicele timpilor trecuți nu-și datora scăparea în toate circumstanțele grave decât instituirii unui dictator.

Fie-care din părinții conscriși ai Romei era în parte un bun general; dar, de s'ar fi amestecat cu toții d'o dată în conducerea armatelor, cetatea eternă ar fi fost tot-d'una bătută pe toate coastele.

Provocat a se esplica înain'ea tuturilor, Turnavitul zise:

— Negreșit, ceea ce am să spui nu este o taină; însă doria să vorbesc numai căpitanului celui mare, pentru că credeam să mi arăt însărcinarea în măi puține vorbe, nefiind înzestrat de Dumnezeu cu darul cuvântării. Iată ce este: Măria sa dorește să știe dacă aveți în cuget a vă lupta în potrița străinilor ce au cuprins țara, și dacă voiți să uniți puterile spre a lupta măi cu folos în potrița acestor dușmani.

Pus de o dată și fără cotire în fața acesteii cestiuni grave, Stroie nu voi a se esplica categoric.

— Când Măria sa, zise el, s'ar amăgi asupra cugetelor noastre, dușmanul cu care ne-am hotărît să luptăm; s'ar însărcina singur să'l desamăgească. Dacă Măria sa acolo dorește să meargă pe această cale, puterile noastre de sine-le sunt unite.

— Se vede că n'am spus bine ceea ce voiam să zic, urmă Turnavitul. Când Măria sa v'ar ruga să mișcați în altă parte de cât aci puterile ce aveți, să treceți bunioară Oltul spre a vă înd epta în România-Mare, poate-se rezemă pe credința d-voastră?

Temându-se de o ruptură repede și neașteptată ce ar fi stricat totul, lucrurile nefiind încă ajunse la maturitate, egumenul Gabriel se grăbi a lua cuvântul.

— În pericolul cel mare în care ne aflăm zise el, a putat oare cugeta Măria sa că ar fi un singur Român care să se despartă de Domnul său, când acest Domn se luptă pentru țară? Măria sa știe de unde vin frumanele de mazilie și de unde se trimite topezul domnesc. Din această tabără nu va întâlni un singur pandur pe calea Sтамbulului. Poți spune M. Sale să se ții liniștit despre această parte.

— Dar dumneata, căpitane, ce zici? întrebă Turnavitul.

— Mi se pare că nu mai e nimic de a daugit la ceea ce ce ai auzit, răspuse Stroie contrariat oare-cum.

El 'i-ar fi răspuns într'alt limbagiū; dar, fiind-că bătrânul apucase înainte cu diplomația sa, se văzu nevoit a tăcea și a confirma la urmă cuvintele sale.

Declarațiunile egumenului nu garantaū nimic pentru viitor. Ajutantul lui Mevrogheni avea de ajuns spirit ca să înțeleagă. Mulțumit însă că a putut lua o asigurare măcar pentru prezent, rămăind ca mai târziu să vază ce este de făcut, merse de sărută cu respect mâna egumenului și a protopopului Magherul; apoi, înrorcându-se cu fața plină de satisfacțiune spre Stroie:

— Căpitane, zise el, primește să'ți mulțumesc în numele Mariei sale pentru bunele cugete ce ai în privința sa și să 'ți aduc

din parte-î, ca semn de încredere și de domnească cinstire, aceasta:

Turnavitul trase din sîn un pergament strîns în patru, la colțul căruia atârna imprimat pe ceară roșie sigilul domnesc, cel mare, și'l întinse lui Stroie.

— Este cartea M. Sale, urmă el, prin care ești îmbrăcat cu caftanul de mare spătar și recunoscut de cap al oștiilor din Oltenia.

Stroie luă pergamentul, și fără a 'i deschide, răspuse:

— Nu cugetam să mi se dea așa de cu rënd acest caftan; dar, fiind-că Mariei sale îi place aceasta, îl primesc, mulțumindu 'i prin dumniata.

— Voiū zice încă un cuvânt și am sfîrșit: mâine pornim împreună la București.

— Imi pare rău că aceasta n'o pot face de o cam dată, răspuse Stroie cu demnitate.

— Ce zici, archon Spătare!

— Te rog să mă numești: «căpitane Stroie».

O! nu pentru că pentru toată țara ești mare spătar al domniei.

— Iți ziceam că nu pot de o cam dată să mă supun dorinței Mariei sale, mai ântăi pentru că mâine în zori plecăm spre a scoate pe Nemți din Tîrgul-Jiului, apoi dupe ce vom sfîrși această mică treabă, cată să căpuim cu un minut mai curënd această lume, care este în lipsă de toate.

— Dacă numai lipsa pe încredere te face a amăna aceasta plecare, neapărată pentru d-ta și pentru apărarea țerei, apoi, spre a 'ți ardica cea din urmă bănuială, îți pot spune că M. Sa Vodă mă dă prinsul d tale de răsboiū până la întoarcere. Eū din acest minut mă las în mâinele căpitanilor de față, rămăind să plătesc cu viața mea cea mai mică atingere ce ți s'ar face. A! nu cunosc pe Mavrogheni: sistema aceasta de a înșela prin răsplătire nu este a sa.

(Va urma),

POET

Dulce trebuie să fie de-a putea să fii poet,
Când o muză nevăzută ușurează-a ta măhnire,
Când cu lauri îți 'nconună a durerilor pornire
Și 'n divină-î legănare îți adoarme-orî-ce regret.

Dulce trebuie să fie de-a putea să fii poet,
Când sdrobot de suferință, vrei săspui a ta durere,
Inșă, negăsind pe nimeni să'ți aducă-o mângâiere,
In deliru-ți, Poeziei confezi al tēu secret.

Dulce trebuie să fie de-a putea să fii poet,
Când privind natura'ntrăgă, într'o dulce'nfrurire,
Raze, flori, tot ce te'ncăntă, în adâncă ta uimire,
Cu o rară măestrie le adunî într'un buchet.

Ėnsă trebuie să fie mult mai dulce-a fi poet,
Când de anii tinereței amintindu'ți cu plăcere,
In trecuta fericire regăsești o mângâiere :
Un minut de bucurie cât un secol de regret.

Galați.

Elena Lt. M. Condeescu.

FRUMOSUL

Frumosul, oh ! iubito, e'nchipuire sfântă,
Ce inima-ți adesea dorind a presimți,
Ce cântecele mele spre-un scop înalt le-avântă
Și, prin iubire, ție pe viață m'a robit.

Frumosul e or unde frumosul cuget cată,
Căci ochii lui din suflet au darul d'a zîmbi.
Frumosu 'n miî de forme plăcute se arată
La cei ce nu știu alta de cât a se iubi.

Frumos ! Când în iubire uităm de lumea toată
Și-o lume ideală din visuri ne clădim,
L'al cărei capăt nimeni s'ajungă n'o să poată
Când prin amor cu cerul atuncî ne mărginim.

Frumoase șoapte are isvorul în scursoare,
Și liniștea de-amiază prin codri ațipind;
Frumos e al furtuneî nor negru care moare,
Când soarele apare din răsărit pornind.

Frumos e miezul nopții când trece peste lume
C'un pas ce par'că taie seninul majestos,
Când inima'ntristată se'nchină-atuncî anume,
Re'nfrîngezind speranța pe-un suflet dureros.

Frumos e vacul floareî, din zori și până 'n seara,
Frumos e fluturașul pe sînul unei flori,
Frumoasă î re'nvierea Natureî primara,
Frumoasă-î deșteptarea luminei către zori.

Frumoasă-î tinerețea când luptă și muncește,
Frumos e codrul verde cu șoaptele adânci,
Frumoasă-î bătrânețea ce multe'și amîntește
Și vulturul ce zboară mai sus de rîpi și stînci.

Frumos e cultul morței, duioasă amintire
De-acēi ce'n altă lume mai bună au trecut;
Duiosă î a cipreseî și-a sălciei șoptire :
La inimî simțitoare mormântul nu e mut.

Frumoasă și superbă-î nemăsurata mare ;
Frumos de-asupra noastră e cerul înstelat;
Frumosă-î lumea toată, căci ea un scop sfânt are:
De-a gravita în cercu-î spre-un țel divinizat.

Să gravităm, iubito, și noi cu ea'mpreună
In spre frumosul vécnic : unicul Dumnezeu ;
Căci gloria'î de veacuri cu laude răsună,
Și-acum de lângă sînu-ți să'l laud vreau și eu !

Piatra (N.)

Grigori N. Lazu

DON GULICĂ

SAU

PANTOFII MIRACULOȘI

Comedie-vodevilă în 4 acte și un tablou

— Manuscript inedit —

de **Alessandru Depărățeanu**

(Urmare)

Scena XIX

Scoartă la braț cu Pistimița. Gulică se retrage.

Scoartă.— Tot din d-ta mi se trag mie aceste zădufuri, d-ta m'ai făcut să nu iaș măgarului ăla încălțăminte.

Pistimița.— Dar știi că executezi bine maxima aceea că, unul pe altul ne curățăm? Am fost eu stăpână pe punga d-tale? De ce nu i-ai luat pantofi? Ai văzut bine că rangul și

starea noastră nu ne iartă a purta un unic fiu așa de murdar.

Scoarță.—Cu toate acestea, ce a fost s'a dus, să ne chibzuim *taha a colomi orest ipotesis* or cum se va putea mai favorabil pentru reputația casei noastre.

Pistimița.—Firește, onoare este pentru noi când vom auzi lumea murmurând pe la spațele nostru «ăștia sunt părinții cutăriu pungaș?»

Scoarță.—Ei, ei, Pistimițo, dragă! acum te gândești la aceasta, dar când îți încarci capul de câte și mai câte secături, urechile asemenea, trupu asemenea, în sfârșit toată de sus până jos, numai gălbinaș de la biata pădurea aia cu care îți dai pe la nas mai alaltăierii; de ce nu deschizi ochii că ai un fiu care voește a imita toate apucăturile părinților! tot lusu lor! poate să ai cuvânt în felul acesta, imputându-mi și mie că metahirisesc așisderea nu lusc foarte împovărat, gândindu-mă la cheltuielile cu care astă-zî să ține o casă; dar îți voi răspunde surioară, că, dacă eu mi-aș relua iarăși anteriașu și ceacșirii mei, m'ai mai suferi mă-tăluță în trăsura lângă d-ta, ai putea oare să deschizi gura barem în lume și să mă numești soțul tău? Oare gândești că eu de plăcere săvârșesc atâtea cheltuieli? O! nu! Draga mea, ești înșelată! adu-ți aminte câte bufniri și trântiri îți faci când nu ți să în deplinește vr'un gust; până mai deună-zî purtam șapcă, acum mă puseși pe foc, nu și mai multe nu să 'mă iaă pălărie. Iată un alt articol adăogat, m'ai făcut să mă 'mbrac cu acește strămtori, port favorit tutulor țin-găilor. Lasă că acum de sunt vr'o două trei săptămâni nu măi pricep de loc care să fie pricina unei neconținute neastâmpărări, unei fierberii ce domnește în sufletul d-tale, bre! mânuși mi-ai pus în mână, bre! pantofi de lac, bre! taschii până când și lornion! Și să mor eu dacă pociu s'o înfig la ochi..

Pistimița.—O! Sărmanele femeii! ce fatală predestinație e pentru voi, când aveți a face cu niște asemenea bădăranii! sufletele voastre sunt nobile! Respirația voastră e sublimă, e

divină, pentru că numai ea poate forma inspirația poezilor, acestor oameni ce înalță în culmea adorației tutulor geniurilor, ochiadele voastre, grațiile voastre, transporturile voastre, amorul vostru ce animă universul D-le, gustul frumos este născătorul luscului, și dacă gusturile d-tale sunt de acelea ce născocesc niște trăsuri așa de bizare, niște țoale așa de pocite, și niște zugrăveli ale căror urme se ved în mare număr în țara noastrăi vei putea a 'ți esersa voința numai când locul meu îl va îndeplini vr'o matroană din sec. XVIII.

Scoarță.—Lasă Kiramo îndreptăr-le pentru astă dată, ai bani? ai poște! n'ai bani? n'ai nici poște; săracia este înfrînarea, și când un bogat este săracit, nu e mai mult de cât pocăit, îndreptat și înfrânat.

Aria No. II

Voesc dar să sărăcesc,
De lusc să mă părăsesc;
Gusturî noi sunt când avem
Tot-d'a-una or ce vrem;
Și când nu om mai avea
Ca satana vom cădea!
Te-aș vedea atunci soție
Cu marea'ti galanterie;
Vom rămânea tot uniți
Saū pentru bani despărțiți,
Eū sunt om, nu sunt bogat;
Cum săracii muncitorî
Prin sudoare 's trăitorî;
Așa și noi vom trăi,
Sărac de mă veți iubi;
Iar de nu, ai la maidan!
E la modă! pentru ban.

Scena XX

Gabriel (intrând prin ușa din fund întorcându-se către cei de afară.—Stați aci să vorbesc cu boeru (către Scoarță și Pistimița). Sărut mâinele

Scoarță.—Sluga d-tale, d-le Gabriel.

Gabriel.—Fotelurile tocmită s'aū isprăvit, și după făgăduiala ce v'a dat stăpânul meu le adusei. Dacă poftiți să le bag înăuntru.

Scoarță.—Da, Da. (aridicându-se merge spre ușă împreună cu Gabriel). Veniți încoace băeți. (calele de tapiter bag fotelurile pe scenă. Pistimița le așează).

Pistimița.—Ei vezi, așa îți place, dar prea bine sunt lucrate.

Scoarță.—Pret bine sunt lucrați și gălbinași măre Pistimița.

Pistimița.—Și efectele lor sânt frumoase frățico! privește câte meserii s'au inventat numai pentru meseria banilor.

Scoarță.—Să lăsăm acestea acum. D-le Gabriel, cât pentru preț am vorbit cu d. a veni peste două zile să și-l primească, pentru că deocamdată nu mi se întâmplă bani asupra-mi.

Pistimița (aparte).—Ce grosier! auzi destăinuire falsă!

Gabriel.—Prea bine boerule. Sluga d-v., (voește să plece).

Scoarță.—Te rog, mai rămâi aici câte-va minute, am să 'ți vorbesc ceva, băeți să se ducă (scotând punga le dă ceva). Na, să vă luați covrigi.

Băieții (ese după ce printre o reverință îi zic):—Mulțumim boerule, să trăiți.

Scoarță (către Gabriel).—Mi ai propus mai deunăzi că ai vrea să te însori, așa e?

Gabriel.—Prea adevărat.

Scoarță.—Cunoști pe fata meșterului Mistrice?...

Pistimița.—Ei și?

Scoarță.—Te rog, nu te amesteca în vorba mea; treci dincolo. (Pistimița ese).

Gabriel.—O cunosc, și e o fată frumușică; nu știu zestre o avea?

Scoarță.—Ce întrebare nesocotită! Dar ce să zicem, în ziua de astăzi flăcăii întrebă întâii de zestre, ce bun negoț! Ca și când aș întreba eu: cât venit să aibă moșia cutare! Are vezi bine și zestre și minte și frumusețe. În sfârșit ce trebuie la o femeie.

Gabriel.—Ei bine, eu sunt încredințat că d-v. îmi doriți fericirea, cu toate acestea d-v. însă ați deschis vorbă despre mine tatălui său?

Scoarță.—Ce 'ți pasă, eu numai atât voiți să aflu de la d-ta: dacă îți place fata zidarului! Zestre are; nu te mai îndoi, tată-său e bogat, și tocmai din această pri. înă a născut, cum am zice.. taha... o dispută între dascălul Pătrușcă și fiul său Ghiocel; pentru că dascălul ca lupu, învățat să îmbuce și să mistuiască tot-d'a-una, ar fi voit ca să puie

mâna pe starea lui Mistrice, dacă fică-sa se învoia a primi mâna lui Ghiocel. Pronia însă! malista, negreșit că pronia a stricat vorba ce se făcuse, fiind că Neta, fata lui Mistrice, ca o afrodită ce e, nu voește a se însoți cu un tont ca ăla; acum din pricină că tonția lui Ghiocel a metahirisit asemenea ataksii, nimicind planul lacomului cotoiș; ca un tată ce e, a început să 'l trudească sërmanul totă ziua cu felurite casne spre a 'nvêța te miri ce nerozii, ca să 'l poată forma odată tiner de salon; ochiul nebunului la marginea pământului. El își închipuește sărmanu că câți tineri tae la palavre pe dinaintea coconițelor trântind ici și colo câte o vorbă franțozescă sau latinească de care biata limbă s'a încărcat ca măgaru de samar, răsfățându-se cum le place ca în țara românească; toți sunt ómeni ce merită stiina femeilor cu judecată, și după cari se înnebunesc și damele ca și el? Sărmanul! apoi Românul nostru așa e: gândește că ce sboară se mănâncă.

Gabriel.—Dascălii se pricep la multe secături, boerule! mi-e teamă să nu izbutească, aș primi cu dragă inimă mâna Neti, numai să primească.

Scoarță.—Lasă-te pe mine, din tinerețele mele m'am obicinuit a lucra binele din toată inima, doresc să te ved cu căpătâiș; ogtoson, până diseară afli ceea ce voitorul tēu de bine va pune în lucrare.

Gabriel.—Sărut mâna, boerule! recunoștința ce voiți avea în viața mea este toată rēsplătirea ce pociu depune înaintea binefacerii d v. și D-zēu să vă ajute (îi sărută mâna).

Scoarță.—Mulțumim fātu meu; fiți sigur, că postelnicu Scoarță, nu se amestecă în toate boclucurile. (merge după dēnsul, apoi se întoarce, mai pe urmă se arată și Pistimița.)

Scena XXI

Scoarță.—Ș'acum pare că 'mi sună în ureche: «fecioru lui Scoarță» ca și când aș fi vre-o scoarță de copaci! ca și când aș fi vre-o scoarță a ceaslovului lui! iar nu boer! nobil cu rang! cinstit și respectat de toată mahalaua! cu toate acestea n'ar fi de cuviință

să mă sinorisesc unui vagabond ca dânsul ce mi s'a apucat și el să profeseze dascălia în mijlocul unui oraș, care din bună soartă este însuși dascălul dascălilor.

Pistimița.—Ce vorbești, *frățico* ?

Scoarță (întorcându-se repede). — Gura este slobodă, când mânia îngărămădește. Femeia știe numai să petreacă, numai să se desfăteze în aerul sărbătorilor, pe când bietu bărbat numără ceasurile unei zile mai senine, aăstându-și sudoarea moștenită de la strămoșul său.

Pistimița.—Explică te mai bine !

Scoarță.—Taică-meu și maică-mea nu m'au învățat ca să mă spovedesc înaintea unei femei, m'ai înțeles ?

Pistimița (aparte).—Neroziile mele l'a supărat, (tare). Te auzii vorbind mi se pare despre... dascăl... așa e ?

Scoarță.—Știi cum m'a supărat nemernicul acela ? Sunt în stare, soro, a 'ntrebuința or ce mijloc ca să dobor trufia unui bădăran ! Imi pare rău numai pentru că metahirisește o meserie foarte strălucită ; și jurasem ca în toată viața mea să fiu cel mai tapinos înaintea acestor persoane ; fiind-că dacă nu era răposatul dascăl Nicolae, nici eu nu eram să fiu postelnicu *Scoarță*. Asta voiți vedea.

Pistimița.—Ascultă-mă, frate ! nu poți în alt chip a 'l modera, de cât stricând măritagiul ce nădăjdueste.

Scoarță.—Aceasta am și pus'o la cale, și nu pentru alt-ceva, dragă surioară, de cât numai pentru o singură obrăznicie. Auzi d-ta «fecioru lui *Scoarță*», nu e rang, nu e boerie, nu e cinste. Dar pentru postelnicia aceasta am muncit 40 de ani, știe el aū ba ?

Pistimița.—Pentru numele lui D-zeu, și-a zis în ochi această impertinentă espresie.

Scoarță.—Nu, frate ! l'am auzit din casă pe când fiu-său îi spunea că *Gulică* i-a furat pantofii, și pentru că d'o dată nu credea, îl întrebă cum se cade de tare «în adevăr *Ghiocel*, feciorul lui *Scoarță* ? »

Pistimița.—Apoi, știi ce să faci d-ta ?

Scoarță (voind să iasă).—Lasă mă în pace, știu eu. D-ta veze-ți de trebile d-tale

Pistimița (trăgându-l).—Te rog, numai pentru un moment.

Scoarță.—Ei bine !

Pistimița.—Pentru ca să nu 'i mai lăsăm pretext că fiul nestru a întreprins o asemenea faptă, și că noi suntem niște stărchi, dând pricină copilului din cauza neîndestulării a se deprava, pe de o parte să îmbrăcăm casa în stilul cel mai elegant, iar pe de alta, atât costumele noastre cât și al copilului să ia o schimbare ce l'ar face să rămâie cu gura căscată când ne va privi ; toate tăete după cel mai din urmă jurnal, de materiile cele mai fine, complete, fără cel mai mic defect ; în fine d'o magnificență care să uimească nu numai pe un ingnorant dascăl de mahala, ci chiar pe cel mai faimos profesor din Paris.

Scoarță.—Ei bine, *Pistimițe*, mă învoiesc cu ideia d-tale ; n'ai auzit proverbul acela *banii albi pentru zile negre* ?

Pistimița (a parte).—O să fie ei și pentru zile senine.

Scoarță. Dar pentru pantofi ? n'ai aflat că feciorul dascălului ia cunoscut în picioarele fiului nostru ?

Pistimița.—O ! ar fi cea mai tristă soartă pentru noi dacă se va fi dovedit bănuiala lor de adevărate ; cu toate astea, ne mai rămâne un mijloc la care nici nu ne-am gândit, aidem să'l întrebăm pe *Gulică* dacă a mărturisit el însuși fapta sa (ese).

Scena XXII

Neta (întră încet prin ușa din fund, cată împrejur).—O ! D-zeule ! aici nu e nimeni !... unde voiți putea să găsec eu oare pe acel boer în adevăr nobil, ce mi-a încredințat protecția sa ? O ! D-zeule ! apăra-mă de cursele ce 'mi-au întins acet mizerabil ! ce pentru particularul interes îmi lucrează infortuna și poate chiar moartea.

Gulică (nevězând pe *Neta*).—Toate merg de minune, peste un moment voiți fi revestit ca un prinț, recunoscut ca un monarh absolut, voiți ordona și se va face.

Neta (vězându-l).—El aici ? fără șială în aceste case străine ? D-zeule ! să fie ?..

Gulică (văzând-o o îmbrățișază).—Neta! Scumpul meu serafim! ce aventură te-a asvîrlit tocmai acolo unde eu îmi imaginam că tu nu vei călca nicîi o dată? aici! În casa mea! în brațele mele!... la sînul aceluia ce te adoară, ce te iubește! O! Neto, spune-mi dragă, tu mă iubești? eram disperat, că și cînd masca de pe ochii mei va fi ruptă, văzîndu-te înșelată, poate să nu mă mai iubești, poate să nu mă mai fiu acela căruia tu îi sacrificiași o inimă așa de pură, așa de inocentă!

Neta (cîntă)

Aria No. 12

Credeaî tu vre o dată
Că eu aș uita,
Promisiunea'mi dată
Pentru mâna ta?

Și de ce dacă nu ești
Acela ce'mi spuneai;
Tu nu mă mai iubești,
Așa cum îmi jurai?

Etern eu te voiî iubi
Or cât de sărman
Și nicî nu măî gândi
C'aș da amor pe ban.

Dacă acest boer
E stăpînul tîi,
Trimes este de cer
Pentru servu sîi.

Dragă săî rugăm
A ne ajuta
Să ne cununăm
Și el va-asculta.

Gulică.—O! drăguța mea!
Acest boer mi-e tată,
Și nu știu d'o să vrea
Aceasta de o dată.

Neta.—O! el va vrea
Căci mi-a promis
D'a mă avea
Fiică, ș'a zis:

Că va'ngriji
A mă noroci
Ca un părinte,
Bun și prudente

Gulică.—Ei bine, drăguța mea, ce lucru te adus pe tine singură aici?

Neta.—O scumpul meu! tu nu știi de loc ce să petreacă pe la noi; tată-meu s'a împăcat cu dascălul numai pentru binăua aceea ce au tocmit-o măi deună-zî, pentru că se

teamea că dacă trăgea asupra'i ura lui era să piarză o sumă ce n'ar voi să'i scape din mână cu or-ce preț. Meșteșugarii ăștia așa sunt; pentru bani fac tot, chiar și cînd e vorba de înjosire, destul ca cumpărătorul să aibă bani. Prin urmare sunt obligată în virtutea dreptului părintesc a lua în căsătorie pe fiul meșterului sîu.

Gulică.—Și ce pasă unui plînge ban cînd infortuna fiilor, amicilor, și chiar a sa însuși, ar izvorî din mijloacele ce el întrebuintează a'și îndestula nesățioasa lăcomie! el strînge bani! și ce'i pasă lui dacă altul poate și strînge sufletul pe urma lui!

Neta.—Tată meu în adevăr este un zidar! și ce instruit poate fi un zidar din țara noastră!.. Cu toate acestea, de și iubește a avea bani, dar cum îi se pare tot-de-odată iubește a trece și de onest, cu atît măi mult de orășan civilizată! este amator de învățătură, cea ce l'a și făcut de m'a dat în pension; iubește cu deosebire muzica, petrecerile, îi place în sfîrșit tot ce iucîntă; însă inima sa e nemîșcată. Orchestra teatrului nu'i produce măi mare impresie de cît vioara celui măi prost lăutar! Limbagiu cel măi nobil are la auzu-i acelaș preț ca cel măi grosolan gerg popular. Ignorantul cel interesează e cu mult măi presus de instruitu cel luminează. El imitează ceea ce vede, iar nu ceea ce simte.

Gulică.—O! scumpa mea! vorbele tale îmi atinseră cea măi plîngătoare coardă a inimii mele! Dar scumpa mea! Pentru că astă-zî, măi toți, imităm cea-ce vedem, nu ceea-ce simțim!..

Neta.—Așa e scumpul meu!..

Gulică.—(aparte) Zău fata asta are un spirit de minune! ei trebuie să'i vorbesc tot dramatic. (tare) Lasă, scumpa mea, lumea să facă ce-o vrea, noi vom urma aceia ce instinctu ne va povățui, noi am jurat a ne iubi pînă la mormînt, și prin urmare nicî un obstacol nu va fi capabil a rupe acest legămînt. Aîdem să cerem bine-cuvîntarea părinților mei, este lesne în urmă și pentru părintele tîu! tatăl meu este capabil a'l convinge că în a-

semenea circumstanțe să respingă cupiditatea pecuniară.

Neta.—O! tatăl tău! el mi-a promis că mă va ama ca un părinte! el poate o fi preocupat la maritagiul nostru! o! ce bucurie!

(*Amândoi cântă*)

Aria No. 13

Aidem să ne rugăm să pue în lucrare
A sa promisiune în astă împrejurare.
Le vom declara că noi ne iubim,
Mai mult de cât ne temem că n'o să dobândim
A lor bună voință, la sacru-ne amor
Ce nu se va mai stinge, va fi tot arzător.
Altaru unde noi vom sta a ne jura,
Credința însoțirei la cer a declara;
Ne va fi protector ș'a sa faclă aprinsă
Va arde cât credința străluce neatinsă.

Finitul actului al II

(*Va urma.*)

PORUNCA DE SUS

Aseară, 'n grădină, steteam gânditor,
Privind cum se rupe și cade ușor
O galbenă frunză, o frunză pălită,
De vântul tomnatic fiind vestejită,
Făcându-mă 'n mine să zic cu regret:
«Natură, ești însăși al vieței portret.»

Așa piere totul pe tristul pământ:
Călcăm pretutindenî pe câte-un mormânt
Virtute, onoare, plăceri, aspirare
Se duc ca și frunza pe-o'ngustă cărare,
Și ce este viața?... Și ce ești tu om,
Când ai o menire ca frunza din pom?

De ce lupți zadarnic să scapi de dureri,
Atom mai ferice, orbit de plăceri?
Nu știi că suflarea ce astă-zî te crește,
Când vrea într'o clipă pe loc te zdrobește?
In vecinica noapte și tu vei fi pus:
Aceasta e legea, porunca de sus!

Bozia.

Eustrat Calogному.

UNA-ALTA

Cine-va se plângea unui intim de o mare nenorocire ce dăduse asupra-i.

— Ei bine, adăogă el, ce-ai face în locul meu?...

— Ași muri! răspuse prietenul.

— Și eă fac mai mult, urmă el, trăesc!

*

Se zice că, în alte vremuri, suveranii cunoșteau numai de cât pe linguşitori și că în loc de favoare, le acordaă câte-o naltă trântală.

Așa, un oare-cine voia să între în grațiile regelui său. Pentru acest sfârșit, ceru consiliul mai multor pricepuți. Unul îl învăța să facă tot ce va face și regele și să fie sigur că va dobândi favoarea Lui. Omul nostru, observând că regele avea obiceiul să clipească din ochi, începu să clipească și dânsul la fel.

— Ce ai? îl întrebă într'o zi regele, suferi de ochi?

— Nu.

— Atunci de ce clipești?

Că hăr, ca mâr, — bietul curtezan fu nevoit să spuie pricina, pentru care îndrăznise să 'l imiteze.

Aflând aceasta, regele nu numai că nu-i dădu nici o căvălărie, ba încă porunci lacheilor să 'l conducă în brânci până mai jos de treptele palatului.

*

Nedomirirea unui debitor:

— Mă rog, ași voi să șiiu când o să 'mă plătești datoria?

— Vezî că tocmai asta ași vrea să știi și eă!

*

Doamna Sugăcescu era finerică, frumușică, cochetă... avea însă un cusur: îi plăcea să tragă la măsca.

Intr'o zi, privindu-se în oglindă și vâzându-și nasul prea roșu, exclamă:

— De unde dracu am luat eă nasul ăsta?

— Din pivniță! răspuse cu naivitate servitoarea care se afla lângă dânsa.